

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. december 28-án.

Kezdő ének: 105. zsoltár 1. verse

Főének: 483. dicséret 1-6. verse

Ének prédikáció előtt: 105. zsoltár 3. verse

Textus: János evangéliuma 1. rész 35-37. verse: „Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és amikor megpillantotta Jézust, aki arra járt, így szólt: Íme, az Isten Báránya! Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust.”

Kedves Testvéreim!

A hallott történet Jézus első követőit mutatja be nekünk. Azt, ahogyan csatlakoznak a tanítványok Jézushoz, ahogyan eldöntik, hogy ők innentől kezdve tanítványai lesznek a Megváltónak. Ez a mozzanat pedig rendkívül hangsúlyos, így karácsony után két nappal, hiszen arra hívja fel a figyelmünket, hogy Jézus megszületésének az is célja volt, hogy tanítványai, követői legyenek, akik megtartják azt, amit mond, akik továbbadják a fontos hírt, itt van az Isten Fia, vagy ahogyan Keresztelő János mondta, itt van az Isten Báránya, Őt hallgassátok, Őt kövessétek.

Itt vannak tehát az első követők. Nagyon sok olyan dolog van, amiben az első számít, a többi pedig már nem annyira érdekes. Amikor elkészült az első telefon, akkor óriási dolog volt az, hogy távolban lévő emberek egymás hangját hallhatják. Ma ez már természetes, sőt az is természetes, hogy az utcán járva-elve mobiltelefonnal a kezünkben beszélgethetünk. Vagy amikor az első gépjármű elindult, akkor mindenki csodájára járt. Ma már senki nincsen, aki megfordulna egy autó után, mert ilyet még nem látott. Az első mindig fontos és lényeges.

János evangéliumának a leírása ezt a varázslatos pillanatot örökíti meg. Itt van egy tanító, egy mester, akit Rabbinak szólítanak, és csodájára jár az egész környék. Nem kérdés, hogy újdonság Jézus követőjének lenni. Olyan, amit eddig még soha senki nem tehetett meg. Így az első csatlakozók, Péter és András valami egészen új, szokatlan dolognak lettek részesei. Követték Jézust.

Ma már senki nem csodálkozik azon, ha valaki keresztyén. Bár néha csodálkoznak azon, ha valaki ezt komolyan is veszi, hogyha a gyerekek hittanra járnak, vagy a felnőttek templomba jönnek, az már mégis furcsa egy kicsit. De nem azért vonzó a keresztyénség, mert valami újdonsággal van dolgunk. Azt látjuk, hogy bármilyen új tanítás erőteljesen hódít, hiszen az ismeretlen. Elég az, hogyha egy híresebb ember elkezd mondani, hogy ő melyik tanítást követi és máris emberek százai csatlakoznak, mert az divatos, vagy ahogyan ma mondják, trendi dolog. A keresztyénség ma már nem ilyen.

Mégis lehetséges az, hogy, úgy tekintsünk Jézus követésére, mint ami újdonság. Hát nem csodálatos, hogy én valami olyat tarthatok meg, amit csak kevesen? Hát nem kiváltság az, hogy Isten Fiát követhetem? A lényeg az, hogy bennünk legyen meg a varázslatos újdonság. Csodálkozzunk rá újra arra, hogy milyen szép dolog Jézus követőjének lenni. Akkor nem lesz megszokott a keresztyénségem, hanem minden napon új. Miért mondhatjuk ezt? Mert minden egyes napon újszerű élmény az, hogy Isten ma is erőt ad. Minden este újra hálásak vagyunk azért, mert Jézus minket vezetett és megtartott. Így nem válik megszokottá a hitem, hanem észreveszem a hétköznapi csodákat, Istennek az életemben megjelenő erejét.

A másik mozzanat, amit szeretnék kiemelni, hogy a tanítvánnyá tételhez szükség van olyanokra, akik elmondják mindazt, amit Jézusról megtudtak. Keresztelő János elmondja, hogy „Íme az Isten báránya”. A zsidó vallás szertartása szerint a bárány az, akit áldozatul mutatnak be a vétkekért, engesztelő áldozatul. Jézus az Isten báránya, vagyis az, aki elveszi a világ bűneit.

A tanítványság alapja ez a mozzanat. Jézus elvette a bűneim terhét, hogy én megfelelő életet élhessek. Nélküle nincsen esélyem a normális életre. Ezt kell megértenünk Keresztelő János szavaiból. Jézus az Isten Báránya, így azt követjük, aki helyettünk hordozza a terheket. A legkomolyabb terheink ugyanis azok, amelyeket a saját lelkiismeretünk szava okoz. Az egyik hitvallásunk mondja, hogy a lelkiismeret vádol, hogy Istennek egyetlen parancsát sem tartottam meg tökéletesen. Amikor érzem azt, hogy elrontottam valamit, hogy nem jó amit tettem, vagy nem volt jó, ahogyan tettem, akkor a lelkiismeretem megszólal. Mindaddig, amíg nem sikerül helyrehoznom a hibámat, addig nem nyugszik a lelkem. Mi történik akkor, amikor nem tudom helyrehozni a hibámat? Amikor nincsen lehetőségem a javításra, akkor hogyan szabadulok meg lelkem terheitől? Itt hangzik a biztatás, hogy Jézus az Isten Báránya. Ő az, aki elveszi a lelkiismereti terheinket is. Ha Őt követem, akkor ezektől mentesülök.

Ugyanakkor azt is jelenti Isten Bárányának a követése, hogy nem kell félnünk Istentől, ha Jézus nyomában járunk. Nagyon sok olyan keresztyén irányzattal találkoztam, amelyik a büntetéssel fenyegeti meg az

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. december 28-án.

embereket. Ha nem követitek Jézust, akkor kárhozatra fogtok jutni. Én úgy gondolom, hogy fenyegetésre semmi szükség nincsen. Ha belátjuk, hogy soha nem leszünk tökéletesek, de a büntetést Isten Báránya, mint áldozat már elhordozta, akkor megnyugodhat a lelkünk. Jézusban nincsen büntető Isten, mert Ő helyettünk minden büntetést magára vett. Jézus az Isten Báránya.

Amikor Jézust követjük, akkor még egy nagyon fontos mozzanat megjelenik: a Jézusnál maradás mozzanata. Péter és András elment Jézus lakására, vagyis vállalták vele a teljes életközösséget. Mindent együtt csináltak, együtt étkeztek, együtt sétáltak, nyilvánvalóan együtt dolgoztak. Minden mozzanatban ezekkel a tanítványokkal ott volt Jézus. Teljes életközösségben van a tanítvány a Mesterrel.

Ebből következik az is, hogy a tanítvány életében nincsen tanítványi zóna és magán zóna. Nincsen olyan pillanat, amikor követem Jézust, aztán ha ki akarok rúgni a hámból, akkor meg félreteszem egy kicsit azt, hogy keresztyén vagyok. Tanítványként csak Jézussal együtt folyó élet van.

Mindenki tudja, hogy amikor együtt élünk valakivel, akkor annak az igényeire, kéréseire is odafigyelünk. Sőt, hogyha igazán jól működő az együtt-lakás, akkor ott már-már észrevétlenül simul bele az életünkbe a másik. Nem tűnik fel, ha ott van a házastárs, a gyermek, az unoka, mert természetes, hogy ott van. Sőt, az fog feltűnni, ha hiányzik. A tanítványsággal is így van ez. Észrevétlenül belesimul Jézus személye, Jézus tanítása az életünkbe. Nem kell külön figyelmet fordítani rá, hiszen az életünk része lett. Akkor működik jól a tanítvány élete, hogyha valami miatt nem Jézussal együtt tesszük a dolgainkat, akkor érezzük a hiányát.

Azt hiszem, hogy ezzel komoly nehézségeink vannak. Ahhoz, hogy valaminek érezzük a hiányát, ahhoz annak a mindennapi rutinban benne kell lennie. Annyira természetesnek kell lennie, hogy reggel és este imádkozunk, hogy ha kimarad, akkor azonnal tudjuk, hogy valami hiányzik. Annyira természetesnek kell lennie annak, hogy vasárnap amikor csak tudunk eljövünk a templomba, hogy amikor mégsem tudunk, akkor hiányozzon. Nyilvánvaló, hogy eleinte sok erőfeszítést igényel, hogy kialakuljanak a keresztyén szokásaink, de a későbbiekben minden automatikussá válik. Ami pedig automatikus, az fog hiányozni. A tanítvány annyira együtt él Jézussal, hogy ha valami nincsen rendben, akkor a Megváltó személye hiányozni fog.

A tanítványságnak pedig, ahogyan András és Péter esetében látjuk, van még egy fontos mozzanata. András ugyanis a testvérét odaviszi Jézushoz. Sőt, azt olvastuk, hogy mihelyt találkozott a testvérével, azonnal szólt neki. Ez volt az első mondandója. Nem azt mondta Péternek, hogy gyere kövesd te is ezt a tanítót, hanem elmondja, hogy megtaláltuk a Messiást. Valami hatalmas dolgot fedeztünk fel. Megtaláltuk azt, aki az életünket megtartja és megszabadítja. Nem akarta, hogy az a csoda, aminek ő a részese, abban a testvére ne részesedjen.

A tanítványság csodája ez a mozzanat. Hiszen a családtagjainkat nem azért szólítjuk meg és nem azért vezetjük Jézushoz, mert ez a feladatunk, mert kötelező, hanem azért, mert szinte belülről feszít minket az üzenet varázsa. Amikor pedig ezt érzik rajtunk, nem az erőltetést, akkor sokkal könnyebben lépnek ugyanarra az útra, mint amin mi is járunk. Ha természetes, életünknek elválaszthatatlan része a Jézus követés, akkor a családtagjaink is minket követnek majd Jézushoz.

Az ókori egyház egyik legjobban ismert alakja Augustinus. Életének első 33 éve inkább tanulásról, emellett pedig dorbézolásról szólt. Akár róla is meg lehetett volna mintázni az evangéliumi tékozló fiút, hiszen a vagyont, amit kapott azt elszórta, rossz társaságba keveredett, édesanyja keresztyénségéről pedig az volt a rövid véleménye, hogy az dajkamese. Mindeközben azonban édesanyja imádkozott érte, és nem győzött arról beszélni neki, hogy mit jelent Jézust követni. Amikor pedig 33 éves lett, akkor életét átadta Jézusnak. Olyan hatása volt az édesanya imádságának és példájának, hogy csak akkor találta meg lelke megnyugvását, amikor Jézus követője lett és megkeresztelkedett.

Szeretett Testvéreim! Az esztendő utolsó vasárnapján álljon itt előttünk példaként az, ahogyan Jézus első tanítványai csatlakoztak a Megváltóhoz. Legyen számunkra is minden nap csoda, hogy Krisztus követői lehetünk, legyünk teljes életközösségben Jézussal, hogy családunk tagjai, de a körülöttünk lévők is szívesen kövessék Őt. Kérjük hát mi is az egyik jól ismert énekünkkel: „Uram, hozzám légy kegyelmes, tedd Tieddé szívemet, hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyermeked!”

Amen!

Záró ének: 299. dicséret mind az 5 verse